

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučera a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Z. Ž.**, zast. JUDr. Tomášem Soukupem, advokátem se sídlem Pekařská 389/21, Brno proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 13.7. 2011, č.j. 8495/11-1102-703207,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 13.7.2011, č.j. 8495/11-1102-703207, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 874 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Soukupa, BA, advokáta se sídlem Pekařská 389/21, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci, stručné shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2011, č.j. 8495/11-1102-703207, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“) ze dne 27.10.2010, č.j. 211701/10/290912701848, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 590 822 Kč a současně sděleno penále ve výši 118 164 Kč.

Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že dle předložené daňové evidence si žalobce ve výdajích uplatnil částku 1 788 171 Kč. Ta měla být dle přijatých faktur a pokladních dokladů o platbách v hotovosti uhrazena dodavateli žalobce J. K., a to za práce typu oprava betonového stožáru, zhotovení betonových základů, dlaždicové práce. S ohledem na finanční objem v hotovosti uhrazených plateb, byl žalobce vyzván postupem dle ust. § 16 odst. 2 písm. c) e) a ust. § 31 odst. 9 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) k prokázání toho, že takové výdaje sloužily k dosažení, udržení a zajištění příjmů a k prokázání faktického pořízení služeb. J. K. v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že žalobce nezná, nikdy pro něj žádné práce neprováděl, nevystavil žádné doklady, nepřevzal od něj žádnou hotovostní platbu. K otisku razítka uvedl, že se shoduje, neboť mu bylo odcizeno, ale podpis jeho není. O konání této svědecké výpovědi byl žalobce i jeho zástupce v daňovém řízení informován. K návrhu žalobce byl proveden výslech jeho manželky D. Ž. Ta uvedla, že J. K. zná osobně. Žalobce má doma kancelář a svědkyně asi 4 krát přinesla při jednání občerstvení. Předávání peněz však osobně přítomna nebyla, ale někdy se vyskytla u výkopových prací. P. K. viděla, jak řídí svoje lidi. K dotazu správce daně, jak věděla, že se jedná o lidi p. K., uvedla, že se to domnívá. Žalovaný její svědeckou výpověď jako důkazní prostředek neosvědčil, neboť ohledně provedení prací a jejich hotovostní úhrady nic konkrétního nepotvrdila. Žalobci se nepodařilo prokázat, komu a zda skutečně uhradil částku ve výši 1 788 171 Kč. Mimo formálních důkazních prostředků (faktury, osobní doklady a protokoly) žalobce nepředložil žádný důkaz ke svému tvrzení, že práce pro něj formou subdodávek provedl dodavatel p. J. K., a proto nemohl žalovaný předmětnou částku uznat jako daňový výdaj dle ust. § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“).

II. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že k prokázání svého tvrzení předložil celou řadu formálních důkazů, tj. objednávky prací, přijaté faktury od p. K., protokoly o předání a převzetí díla a doklady o úhradě těchto faktur, vše s podpisem p. K., který se žalobci legitimoval OP č. 103807369. Proti tomu postavil žalovaný svědectví p. K., který popřel provedení prací. Dle žalobce jde o nedůvěryhodné svědectví, neboť se dá logicky a reálně předpokládat, že p. K. úhrady od žalobce za provedené stavební práce nezdánil. Pokud by vypovídal pravdivě, vystavil by se tak značnému dodatečnému daňovému postihu. Žalovaný se zcela účelově postavil na stranu p. K., aniž by řádně odůvodnil, proč jeho svědectví považuje za pravdivé a tvrzení žalobce za nepravdivé a z jakých důvodů má jeho svědectví vyšší důkazní sílu, než tvrzení žalobce a jím předložené důkazy. Rovněž nesouhlasí s neosvědčením výpovědi jeho manželky jako důkazu. Její výpověď totiž jednoznačně potvrdila faktické provádění předmětných prací p. K., resp. jeho zaměstnanci. Především však z této výpovědi vyplynulo, že p. K. několikrát se žalobcem jednal v kanceláři u nich doma. P. K. tedy ve své výpovědi prokazatelně lhal, když tvrdil, že žalobce nezná. Žalovaný v rozporu s ust. § 8 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) nezhodnotil všechny předložené důkazy jednotlivě i v jejich souvislostech a nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Svůj závěr, z jakých důvodů osvědčil

svědeckou výpověď p. K., nijak v rozporu s ust. § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu neodůvodnil. Žalovaný se ani nevypořádal se svědeckou výpovědí Z. K., která byla k návrhu žalobce provedena dne 22.2.2011. Takový postup byl v rozporu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu a ust. § 116 odst. 2 daňového řádu. Svědek potvrdil, že zná p. K., ten provádí stavební práce. Potvrdil také, že zná žalobce a spolupracuje s ním v oblasti stavebních prací. Žalobce se s p. K. seznámil na jeho doporučení za účelem obchodního vztahu ve stavebnictví. V roce 2006 a 2007 pro žalobce subdodavatelsky pracoval, přičemž tam prováděl výkopové práce a betonové práce i p. K. se svými zaměstnanci. Žalovaný se nezabýval ani tím, že žalobce na p. K. s ohledem na jeho nepravdivou výpověď podal trestní oznámení pro trestné činy podvodu a poškozování cizích práv.

Závěrem žalobce uvedl, že předmětné práce mu p. K. fakticky poskytnul, což prokázal jejich objednávkami, přijatými fakturami, protokoly o předání a převzetí díla, doklady o úhradách faktur a svědeckými výpověďmi p. Ž. a p. K. Svědci provedení prací nezpochybnili, ale naopak potvrdili nepravdivost opačného tvrzení jejich dodavatele. Žalobce se neocítl v důkazní nouzi, ale naopak žalovaný věrohodnost tvrzení žalobce ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu nevyvrátil a svoje důkazní břemeno neunesl. Jeho jediný důkaz svědecká výpověď je lživá a v důkazním řízení nepoužitelná.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. K výslechu svědkyně Ž. doplnil, že z hlediska důkazního břemene žalobce není tak podstatné, zda se žalobce s p. K. znal a setkal se s ním v kanceláři u něho doma. Její svědecká výpověď by sice mohla osvědčit to, že žalobce se setkal s osobou, která se jí představila jako J. K., nikoliv však faktické uskutečnění plateb v celkové výši 1 788 171 Kč p. K. a tím vynaložení předmětného nákladu ani jeho oprávněnost. Žalovaný rovněž uvedl, že dle tvrzení žalobce s p. K. probíhal kontakt telefonicky. Doklady mu byly předávány po provedení prací osobně na stavbě, kde je měl i zaplatit. Ze svědecké výpovědi jednoho svědka, který v určité dílčí otázce (setkání se žalobcem) uvedl odlišnou informaci, než jiný svědek, nelze dovozovat, že tento svědek lhal rovněž v dalších otázkách. Svědeckou výpověď D. Ž. rozhodně nelze osvědčit jako důkaz prokazující, že p. K. jako subdodavatel předmětné práce pro žalobce skutečně vykonal. Svědek Z. uvedl, že p. K. zná. Obchodních či jiných jednání mezi p. K. a žalobcem se nezúčastnil. K dotazu, zda byl u prováděných činností p. K. pro p. Ž. uvedl, že v letech 2006, 2007 v Králově Poli subdodavatelsky pracoval pro žalobce a tam na jiné akci pro žalobce prováděl výkopové a betonové práce p. K. se svými zaměstnanci, v počtu asi 5. To, že se jedná o zaměstnance p. K., však svědek pouze předpokládal. Žalobce byl jeho výpovědi přítomen, přičemž neměl na svědka další otázky. Z jeho svědecké výpovědi neplyne nic, co by mohlo prokázat, že došlo k faktickému uskutečnění jednotlivých plateb v hotovosti žalobci p. K. postupně v částkách tvrzených žalobcem a uvedených na dokladech. Žalobce namítal, že se žalovaný v odvolání nezabýval trestním oznámením žalobce na p. K. pro trestné činy podvodu a poškozování cizích práv z důvodu jeho nepravdivé výpovědi. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání nijak neobjasnil, jaký dopad by případné zahájení trestního řízení vůči p. K. pro trestný čin podvodu a poškozování cizích práv měla mít na rozhodnutí o doměření daně. Trestní oznámení nemůže být samo o sobě důvodem k oprávněnosti zahrnutí částky v celkové výši 1 788 171 Kč do daňové účinných výdajů.

IV. Doplnění žaloby – návrhy na provedení dokazování

Následně – za účelem prokázání oprávněnosti předmětných výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP – žalobce dvakrát doplnil žalobu o návrhy na provedení dokazování; konkrétně:

- v doplnění žaloby ze dne 11.1.2012 navrhl: (i) svůj výslech a dále (ii) výslech své manželky D. Ž. a (iii) svědka Z. K., (iv) kopii čestného prohlášení, podpisového vzoru a dalších listin podepsaných J. K., jehož podpis je totožný s podpisy na přijatých fakturách a dalších dokladech, (v) kopii úředního záznamu PČR č.j. KRPS-125800-4/ČJ-2010-010281 ze dne 29.11.2010, o provedené zkoušce písma, z něhož je patrné, že podpisy umístěné na dokladech patří J. K. a (vi) znalecký posudek z oblasti písmoznalectví, který prokáže pravost podpisu J. K. na přijatých fakturách a dalších dokladech;
- v doplnění žaloby ze dne 22.5.2013 pak navrhl: (vii) kopii čestného prohlášení B. N., jehož součástí je přehled provedených fakturací společností Evitel za rok 2008 a jímž prohlašuje: „...že akce, které jsem provedl v roce 2008 v Brně, že jsem tyto akce fakturoval panu Ž. Celková částka, včetně DPH 2.506.711 Kč jsem osobně převzal od pana Z. Ž“.

V. Jednání

V průběhu jednání byl krajským soudem konstatován podstatný obsah správního a soudního spisu, zejména napadeného rozhodnutí, žaloby a vyjádření žalovaného. Žalobce setrval ve svém přednesu na obsahu žaloby, včetně jejího doplnění, v němž předestřel své návrhy na doplnění dokazování (viz výše); na těchto důkazních návrzích setrval a doplnil je o návrh výslechu svědka S., J. K., a SMS zprávu z mobilního telefonu žalobce. Důkazní návrhy krajský soud neprovedl s tím, že je žalobce mohl a měl navrhnout již v daňovém řízení. Ostatně v případě výslechu D. Ž. tak žalobce učinil a jmenovaná byla žalovaným vyslechnuta, rovněž byl vyslechnut Z. K. a J. K., jehož výslechu se žalobce ani jeho zástupce v daňovém řízení nezúčastnili. V tomto případě by se tedy jednalo o opakování dokazování a ve zbytku o doplnění dokazování, které primárně přísluší správnímu orgánu, nikoli správnímu soudu. Jde-li o doplnění dokazování kopií čestného prohlášení B. N., tento důkaz se vztahuje ke zdaňovacímu období r. 2008 (uplatněné výdaje za společnosti Evitel) a s posuzovanou věcí nesouvisí. K důkazu bylo čestné prohlášení provedeno v řízení vedené pod sp. zn. 30 Af 143/2011. Správní soud není soudem nalézacím, ale soudem přezkumným a tomu odpovídá i míra dokazování, které nemůže a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem – v daném případě před správcem daně, resp. žalovaným jako odvolacím orgánem. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, publ. pod č. 1906/2009 Sb. NSS.

V rámci závěrečných návrhů pak žalobce shrnul, že žalovaný vyšel pouze z výpovědi J. K., přičemž existovali svědci prokazující provedení a zaplacení předmětných prací. Žalobce rovněž odkázal na žalobu a její doplnění. Žalovaný uvedl obdobné skutečnosti jako ve svém vyjádření.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom,

zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, doplněného v rámci dokazování při jednání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Přednostně se přitom zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což v daném případě nenastalo.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí **zcela nepřezkoumatelné**, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Soud však shledal dílčí nepřezkoumatelnost v tom, že v odvolacím řízení byl proveden žalobcem navržený výslech svědka Z. K., který však žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nehodnotí. Svědek přitom mj. uvedl, že *žalobce se seznámil s p. K. na jeho doporučení za účelem vzniku obchodního vztahu ve stavebnictví. V letech 2006 a 2007 v Králově-Poli subdodavatelsky pracoval pro žalobce a tam právě pro žalobce prováděl výkopové a betonové práce p. K. se svými zaměstnanci, v počtu asi 5. To, že jsou to zaměstnanci p. K. svědek předpokládal ze služeb, které jim p. K. poskytoval např. odvoz na pracoviště. Osobně je neznal.* Žalovaný tedy jeho výpověď nijak nehodnotil, a to za situace, kdy své zpochybnění žalobcem deklarovaných výdajů v celkové výši 1 788 171 Kč (stavební a výkopové práce provedené p. K.) postavil především na tom, že p. K. zcela popřel, že by žalobce znal, uzavřel a podepsal doklady, popřel provedení jakýchkoliv prací pro žalobce. Částečná nepřezkoumatelnost však nebrání tomu, aby se soud nemohl zabývat i dalšími žalobními námitkami.

Soud proto mohl přistoupit k posouzení podstaty projednávané věci, tj. postupu správce daně, resp. žalovaného ohledně žalobcem uplatněných výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 ZDP; konkrétně se jednalo o náklady deklarované jako výdaje v hotovosti vynaložené na shora uvedené – zejména stavební a výkopové práce provedené p. Kroupou, a to v celkové výši 1 788 171 Kč. Tyto náklady na základě provedené daňové kontroly správce daně vyloučil v předmětném zdaňovacím období (kalendářním roce 2007) z daňově uznatelných nákladů s tím, že jde o náklady nedostatečně prokázané.

K prokazování daňově uznatelných nákladů a vůbec vedení daňového řízení, včetně rozložení důkazního břemene, je třeba předeslat, že každý poplatník – daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní, jak je zřejmé z ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Dle tohoto ustanovení totiž daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše vynaloženého výdaje i jeho účelu tedy nese poplatník – daňový subjekt, který svá tvrzení prokazuje především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 30.1.2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS.

Prokazování uskutečnění daňově uznatelného výdaje je přitom primárně záležitostí dokladovou (účetní či evidenční) a daňový subjekt své důkazní břemeno unese, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a dále pokud údaje na dokladech uvedené odpovídají zjištěnému skutkovému stavu. V tomto směru správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti předloženého účetnictví či daňové evidence. V daném případě správce daně tyto pochybnosti měl, avšak neprokázal jejich důvodnost, pokud vycházel pouze ze svědecké výpovědi p. K. bez souvislosti s ostatními skutečnostmi.

Průkaznost žalobcem předložených dokladů a faktur, které měly dokladovat provedení prací společností p. K., včetně hotovostní úhrady, správce daně zpochybnil na základě výpovědi p. K. Ten popřel, že by pro žalobce nějaké práce prováděl a dále – a to především – popřel, že by se s žalobcem někdy setkal či s ním obchodně jednal; konkrétně uvedl, že žalobce nezná, nikdy pro něj žádné práce neprováděl, nevystavil žádné doklady a nepřevzal do něj žádnou hotovostní platbu. Na tom tedy stojí pochybnosti správce daně, potažmo jeho závěry v dané věci, které byly potvrzeny žalovaným a které v obecné rovině zcela správně vychází z toho, že účetní doklad vystavený jinou osobou, než tou, která ve skutečnosti plnila, nemůže být relevantním dokladem.

Jinými slovy – pokud doklady nebyly vystaveny tím, kdo je na nich jako vystavovatel uveden, není výdaj prokázán. Tak by tomu ovšem bylo, pokud by svědecká výpověď p. K. skutečně byla hodnověrným důkazem o tom, že žalobcem doložené doklady (faktury či soupis provedených prací) jím vystaveny nebyly.

Hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi je součástí práva správce daně na hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Podle tohoto ustanovení správce daně hodnotí důkazy podle své vlastní úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Je to tedy správce daně, kdo posuzuje v první řadě, který důkazní prostředek má hodnotu důkazu (§ 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) a který také hodnotí jeho věrohodnost. Ostatně jak již vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2006, č. j. 2 Afs 83/2005 – 72: „...*při hodnocení dokazování je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Hodnocení důkazů však musí vycházet ze všech skutečností, které z daných důkazů plynou, přičemž nelze vyjmout pouze určité části důkazů a z těch vyvodit skutkové závěry obecné, zejména ne za situace, kdy všechny důkazy (nebo i jejich jednotlivé komponenty) nejsou jednoznačné, či jsou dokonce protikladné. V takovém případě je jediným východiskem zhodnotit veškeré skutečnosti, které se z daných důkazů podávají (...).*“

V daném případě však tomu bylo právě naopak, neboť správce daně, resp. odvolací orgán, žádné další související skutečnosti nehodnotil. Jako rozhodnou vzal svědeckou výpověď p. K. a bez ohledu na svědeckou výpověď D. Ž., provedenou v odvolacím řízení, dospěl k závěrům, které bez dalšího nemohou obstát. D. Ž. totiž ve své výpovědi potvrdila

opakovaná obchodní jednání mezi p. K. a žalobcem, což je zcela v protikladu k tomu, co tvrdil p. K. a co vzal žalovaný za prokázané z hlediska zjištění skutkového stavu věci. I svědek Z. K., jehož výpověď žalovaný nehodnotil vůbec (viz výše) potvrdil, že žalobce se p. K. se znal. Rovněž uvedl, že v roce 2007 pro žalobce prováděl v Králově Poli, přičemž tam na jiné akci pro žalobce prováděl výkopové a betonové práce p. K. se svými zaměstnanci, které však osobně neznal.

Není pochyb o tom, že důkaz svědeckou výpovědí J. K. byl získán způsobem odpovídajícím zákonu a že pro závěr z hlediska prokázání daňově uznatelných výdajů byl důkazem klíčovým. Tím spíš ho však bylo nutno hodnotit ve vztahu ke všem skutečnostem, které v daňovém řízení vyšly najevo. K těm patří zejména zmíněná svědecká výpověď D. Ž. a Z. K., které zpochybnilly pravdivost výpovědi p. K., přičemž s výpovědí D. Ž. se žalovaný v tomto ohledu nijak nevypořádal a hodnocení výpovědi Z. K. pak zcela v jeho rozhodnutí absentuje.

V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze uvedl, že svědeckou výpověď D. Ž. jako důkazní prostředek neosvědčil, neboť ohledně provedení prací a jejich hotovostní úhrady nic konkrétního nepotvrdila. Nicméně skutečnost, že touto výpovědí byla zpochybněna pravdivost výpovědi p. K., na které správce daně postavil své pochybnosti ohledně daňově uznatelných výdajů žalobce, žalovaný úplně pominul. To však nelze akceptovat, a to i s přihlédnutím k tomu, že pravdivost výpovědi p. K. zpochybňuje i výpověď Z. K.

Za situace, kdy důvodem pro doměření daně nebylo zjištění, že se žalobcem dokladované práce neuskutečnily, nýbrž to, že svědek p. K. zpochybnil pravost předložených dokladů k těmto pracím, nelze než dospět k závěru, že žalovaným provedené hodnocení důkazů neobstojí, neobsahuje-li hodnocení věrohodnosti výpovědi jmenovaného svědka, a to nejen v kontextu protikladných svědeckých výpovědí D. Ž. a Z. K., ale i jiných souvisejících skutečností.

Vedle zmíněného zpochybnění věrohodnosti svědecké výpovědi p. K. lze totiž poukázat též na další skutečnosti, na které správce daně, resp. žalovaný zcela rezignoval a které se týkají např. toho, zda p. K. jako podnikající fyzická osoba reálně fungoval a vykazoval nějakou činnost, zda byl plátcem DPH či zda měl nějaké zaměstnance (s ohledem na vykázaný rozsah provedených prací). To vše bylo nutno zjistit, ve vzájemných souvislostech vyhodnotit a teprve poté posoudit, zda žalobcem deklarované výdaje obstojí jako výdaje daňově uznatelné nebo zda jsou zde dány takové pochybnosti správce daně, resp. žalovaného, které by bylo možno akceptovat.

Pokud žalovaný poukázal na jistý rozpor mezi výpovědí D. Ž. a žalobcem, který nehovořil o osobním, ale telefonickém kontaktu s p. K., pak krajský soud připomíná, že právě toto mělo být mj. předmětem podrobného hodnocení důkazů, které žalovaný neprovedl, a které nelze napravit vyjádřením k žalobě; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 – 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS.

VII. Shrnutí a závěr

Lze tedy shrnout, že na základě nezákonného hodnocení důkazů, případně zcela chybějícího takového hodnocení ze strany žalovaného nelze mít za důvodné, resp. dostatečně prokázané pochybnosti správce daně, resp. žalovaného ohledně skutečností vyvracejících

věrohodnost a průkaznost předložených dokladů ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu].

Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; v něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému jakožto účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud celkem částku 12 874 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Tato částka je tvořena jednak zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a jednak mimosmluvní odměnou zástupce žalobce za právní služby ve výši 9 874 Kč; konkrétně jde o částku 5 760 Kč jako odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloby) po 2 100 Kč, tj. částku 4 200 Kč, podle § 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012), plus dva paušály spojené s těmito úkony po 300 Kč, tj. 600 Kč, vše zvýšené o DPH 20 %, a dále pak ještě o částku 4 114 Kč jako odměnu za jeden úkon právní služby (účast u jednání soudu) za 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013) a jeden paušál za 300 Kč, vše zvýšené o DPH 21 %.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26.9.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu